

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

DAGNINGEN

Om I förbliven i mitt ord,
så skolen I forstå sanningen och
sanningen skall göra edet fria.
Joh. 8:52.

APRIL-MAJ 1959

Ärgång 23. Nr 4

Pingsten i biblisk framställning

"Femtio dagar skolen I räkna intill dagen efter den sjunde sabbaten, då skolen I bära fram ett offer av den nya grödan åt HERREN".

3 Mos. 23: 16.

"Gören bättring och låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn till edra synders förlåtelse; då skolen I såsom gåva undfå den helige Ande. Ty eder gäller löftet och edra barn, jämväl alla dem som äro i fjärran, så många som Herren, vår Gud, kallar. Apg. 2:38—39.

Ordet pingst betyder "den femtionde" och kommer av det grekiska ordet pentekost', som betyder "femtionde". Det var nämligen på femtionde dagen, som den stora skördehögtiden skulle firas, då förstlingen av veteskörden, som innebar slutet på skördetiden, skulle bäras fram som offer åt HERREN. En glädjefest och en vallfartsfest var denna "veckohögtid", som festen under den hellenistiska tiden började kallas (läs t. ex. i mackabeerböckerna), och under senjudendomen fick festen prägeln av Sinaiförbundet och lagutgivandet. Man menar nämligen, att lagen gavs femtio dagar efter uttåget ur Egypten.

När Paulus i 1 Kro. 16: 8 talar om pingst eller när Nya testamentet eljest antyder denna högtid, avses den judiska pingsten. Det dröjde emellertid inte länge, förrän man inom den kristna kyrkan började fira de händelser, som omtalas i Apg 2, och därmed fick den kristna pingsten sitt högtidsinnehåll. För judarna hörde Anden till den eskatologiska situationen och förbands med Messias och folket i de yttersta tiderna. Vinden och elden äro yttringar, som tillhör Anden, och därför hade man inte så svårt att tänka sig denna eskatologiska situation, då man på andeutgjutelsens dag hörde den dånande stormen och så eldtungorna. Eftersom det var en vallfartshögtid, fanns det

judar från så gott som hela den kända världen, vilket den i kapitlet ingående folkkatalogen bär vittne om. Uttrycket "kretenser och araber" avser judar i medelhavstrakten.

I Gamla testamentet talades om förstlingsoffer, och i den kristna pingsten kommer Anden som förstlingsgåva (Rom. 8: 23). Dess yttre tecken på utgjutelsens dag var vinden och elden, extasen och tolkningen. Men det allra viktigaste är pingstens budskap. Och här knyter Petrus i sin pingstpredikan samman Gamla testamentets profetior med Jesu död och uppståndelse och framlägger så förutsättningarna för kyrkans utbredning. Pingsten är heller inte kyrkans födelsedag, som man ofta får höra, utan i så fall snarare den kristna missionens. Ty här slås gränserna sönder. Hur långt i rum och tid som helst, beroende på Herrens kallelse, skall budet gå ut om Jesus. Han som är Kristus=Messias=Den Smorde. Den genom profeterna

Nu är det Pingst och vår

*Nu är det pingst, — i vårdräkt skön
står lunden doftande och grön.
Och tusen fåglar sjunga glatt
uti dess kronor dag och natt.*

*Med nyfödd skönhet, kraft och hopp
naturens liv har vaknat opp.
I solsken jorden badar sällt,
och blommor smycka skog och fält.*

*Men säg, o säg, har vi väl fått
i Pingstens glädje del och lott?
Kan vi med glada lovsångsljud
för Andens gåva tacka Gud?*

C. B—g.

Denna resande värld

Men du, Daniel, må gömma dessa ord och försegla denna skrift intill ändens tid. Många komma att fara av och an och kunskapen skall så växa till.”

(Dan. 12: 4— eng. bibeln.)

Vår text talar om ”ändens tid” när kunskapen bland människorna skall tillväxa och då man kommer att resa mycket. Denna stora reslust är ju mycket betecknande för just den tid i vilken vår generation nu lever uti. Det är den ökade eller tillväxande kunskapen, eller såsom detta översatts i vår svenska bibel med ”insikten”, som möjliggjort denna stora reslust. Detta är ett mycket märkligt inslag i all historisk erfarenhet. Före denna s. k. ”ändens tid” voro människornas rese-möjligheter oerhört begränsade om dessa jämföres med dagens.

Dessa har inte utvecklats gradvis under sekulens lopp, ty före denna tidsperiod, som kallas för ”ändens tid”, voro människorna inte i stånd till att färdas fortare och bekvämare än vad Abraham gjorde för tusentals år sedan, såvida de inte ägde en bättre åsna.

utlovade, Han som också fullgjort en fantastisk försoning, som gjort det möjligt för människor att återvinna livsgemenskap med Gud, och Han som uppstått från de döda. Pingsten bekröner apostlarna och Jesu efterföljare, så att vi nu ”alla kunna vittna” (Apg. 2: 32). Och med vittnesbördet (predikan) följer åhörarnas reaktion. De kan slå ifrån sig det de hör och gå sin väg, men de kan också ta emot budskapet, göra bättring och låta döpa sig, såsom det också skedde på den första kristna pingstdagen. Så har Anden kommit och fullgör nu Guds gärning i den kristna kyrkan. Ty Anden, vars utgjutande vi firar under pingsten, verkar allttjämt.

S. D.

Denna tidsperiod är profetiskt skildrad i Nahum 2: 2—6 och vi citera därav följande:

”...vagnarna gnistra av eld, när han gör dem redo till strid .. På vägarna storma vagnarna fram, de köra om varandra på fälten. såsom bloss äro de att skåda, lika ljungeldar fara de åstad... de störta över ända där de resa framåt... Strömportarna måste öppna sig, och palatset försmälter av ångest, etc.”

Ehuru vi inte bestämt kunna identifiera dessa vagnar, som profeten Nahum såg i sin profetiska syn, till att säga, att somliga representera automobil och andra järnvägståg eller andra snabba fortskaffningsmedel, så är det uppenbart att dessa voro mycket olika allt det, som profeten Nahum och hans samtida gjort bekantskap med. Nahum kallade dem för vagnar, men vilka underliga vagnar. Deras hastighet var så stor att de kunde liknas vid ”blixten” och det var så mycket farande av och an, fram och tillbaka att han kunde säga, ”de storma fram på vägarna, de köra om varandra på fälten och störta över ända där de rusa framåt.”

EN HASTIG UTVECKLING.

Före ändens tid hade det inte förekommit några genomgripande förändringar i sättet att färdas på resor allt ifrån den egyptiska dynastiens tidigaste dagar. Bortsett från ”Arken”, som Noa byggde enligt Guds särskilda instruktioner, synes egyptierna ha varit de första som uppfann ett sätt att färdas över vatten. Detsamma kan sägas om sådana fortskaffningsmedel som gingo på hjul. Det första omnämmandet av stridsvagnar och lättare vagnar i Bibeln finna vi tagna i bruk av egyptierna.

Det finns tydligen inget historiskt omnämmande om vem det var som uppfann ”hjulet”, men denna uppfinning var av den allra största betydelse. Utan den hade praktiskt taget inget av våra moderna fortskaffningsmedel varit möjligt. De första människorna, som tog ”hjulet” i sitt bruk, tillämpade principerna för detsamma till en hastighet som inte var större, än till vagnar dragna av hästar. När Fa-

rao kunde åka i en vagn med litet större pomp och stå än vad t. ex. Abraham kunde på sin tid färdas på ryggen av en åsna, så kunde varken bönder, härskare eller slavar färdas snabbare för ca 150 år sedan, än vad forntidens människor kunde göra.

Men efter det tryckpressen blivit uppfunnen och som en följd därav den ökade kunskapen, började människorna att experimentera med andra kraftkällor än vad lastdjur och galär-slavar kunde åstadkomma. James Watt förbättrade den förut uppfunna ångmaskinen år 1784, som senare togs i anspråk för transportmedel.

År 1814 byggde Georg Stephensen, England, det första lokomotivet. Det kallades "Puffing Billy" (=Pustande Ville). Billy fungerade inte alltför tillfredsställande och det var inte förrän år 1825, som Stephensen fullbordade en maskin som verkligen kunde både föra sig och draga vagnar. I England kallas godsvagnar fortfarande för "wagons" = lastvagnar.

På liknande sätt fortgick utvecklingen av järnvägar i Amerika. År 1827 byggdes det i staten Massachusetts en järnväg mellan Boston och Albany. De vagnar, som trafikerade denna järnväg, drogos emellertid inte av ångmaskiner, utan av hästar och mulåsnor. Var och en som ägde vagnar med flänsförsedda hjul, hade förmånen att begagna sig av denna järnväg.

År 1828 började anläggningen av järnvägen mellan Baltimore och Ohio, men även här drogos vagnarna till en början inte av ångkraft. Charles Carroll, som då var den siste av undertecknarna till Amerikas självständighetsförklaring (the Declaration of Independence) öppnade detta byggnadsverk av järnvägen Baltimore—Ohio. När han då körde spaden i jorden yttrade han: "Jag betraktar detta verk bland de största handlingar, som jag varit med om i mitt liv." Han hade rätt.

I U S. A. kommo ånglokomotiven att brukas med framgång först i South Carolina. Men även där hade man tvivel om de praktiska möjligheterna hos dessa mekaniska hästkrafter. Till att börja med kunde man köra blott på jämn mark och det behövdes många för-

bättringar för att göra järnvägen säker. Emellertid fick man tågen att gå fortare undan för undan, år efter år och resorna blevo både lättare och säkrare. Till en början var den högsta resehastigheten per järnväg 15 eng. mil per timme.

När en linje öppnades mellan Albany och Schenectady hölls en middag, varunder flera tal hölls. Ett tal som applåderades livligt var det som bl. a. innehöll följande: "Genom Buffalojärnvägen kommer vi snart att kunna frukostera i Utica, spisa middag i Rochester och supera med våra vänner i Lake Eric." Denna totalsträcka utgjordes av blott c:a 200 eng. mil, men denna resehastighet ansågs vara något alldeles oerhört för den tiden. Och detta inträffade för blott något mer än hundra år sedan.

Transportmöjligheterna med andra krafter än de som tidigare hade bestått av kött och muskler hade kommit för att stanna. Den snabba utveckling som sedan ägt rum med järnvägarna från denna ringa begynnelse för något mer än ett sekel sedan är välkänd för oss alla. I dag betrakta vi järnvägarna såsom något helt naturligt och vanligt och en stor del av den resande allmänheten betraktar den nuvarande tåghastigheten av c:a 80—100 eng. mil per timme såsom mycket långsam. Så oerhört snabbt har utvecklingen gått framåt inom ett århundrade.

I järnvägsbyggandets första dagar tog inte allmänheten emot de nya sakerna med någon vidare stor förtjusning. Det berättas att en mindre grupp av företagsamma invånare i Lancaster, Ohio, vilka voro mera vakna för den nya tidens framsteg än vad de övriga voro, hade fått höra om att en järnväg skulle byggas tvärs över staten. Då de ansåg att det skulle vara en fördel för dem om järnvägen ifråga kunde ledas till och förbi deras stad, sökte de vinna anslutning från övriga medborgare för denna uppfattning. De ordnade därför med ett s. k. opinionsmöte och för det ändamålet ville de begagna sig av skolhuset på platsen. Skolstyrelsen avlog emellertid denna deras begäran med den underliga motiveringen att "järnvägar var en uppfinning av djävulen för att transportera odödliga själar till helvetet",

Detta hände för blott något mer än ett århundrade sedan. Bibeln ensam kan förklara varför dessa märkliga uppfinningar hade kommit just i det århundradet, då praktiskt taget inga förändringar hade inträffat i resemöjligheterna under de föregående nära sextusen åren, d. v. s. före "ändens tid".

Intill senare åren drevos järnvägstågen av ångkraft som producerats av först genom vedbränning, sedan kol och slutligen olja. Till slut kanske det blir atomkraften som ersätter denna.

De gamla ångloken med dess romantiska gloria kommer att blott utgöra relikier från flydda tider, som dock inte ligger långt tillbaka i tiden.

ANDRA SATT ATT RESA.

Knappast hade järnvägstrafiken kommit i gång förrän uppfinningsrika hjärnor, som en följd av den "nya dagens växande kunskap" började fundera ut möjligheten av hästlösa fordon. Det började omkring vårt sekels ingång. Vi känna alla till dagens situation. Såväl i U. S. A. som annorstädes är det ett stort problem att bygga landsvägar fort nog för att ge utrymme åt det ständigt och hastigt växande antalet automobiler. Och automobilen är i dag ett ting av skönhet, bekvämlighet och hastighet.

Stora framsteg har också gjorts beträffande resor till sjöss eller över vattenvägar. Efter "Floden" byggde egyptierna båtar, som framdrevos av galärslavar. Sedan kom segelbåtarna, som först användes som handelsfartyg i den lilla värld, som forntidens människor voro bekanta med. Under århundradenas lopp har emellertid resor till sjöss blivit allt vanligare, ehuru det alltid varit förenat med en viss risk att färdas över vatten. Vi känna ju till från Bibeln huru Jesu lärjungar råkade i livsfara under färden på Genesarets sjö, även att aposteln Paulus höll på att mista livet under sin resa till Italien. Även så sent som när Calumbus upptäckte Amerika voro segelfartygen inte fullt säkra för sjötrafik. De kunde inte heller röra sig fortare framåt än vinden drev dem.

Användningen av ångkraft för båtar ökade dock hastigheten och ävenså möjligheten att färdas på vattenvägar. År 1790 experimenterade John Fitch med att förse båtar med ångkraft. Men inte förrän år 1807 blev den första ångbåten tillfredsställande byggd. Det var Robert Fulton som var byggmästaren och båtens namn var "Clermont". Detta underverk av den moderna världen kunde röra sig med en hastighet av fyra eng. mil i timmen, och detta emot strömmen på Hudson-floden.

Den dag då Clermont skulle provköras trängdes massor av människor utmed flodstranden, nyfikna och färdiga att håna företaget. När ett fel en gång stoppade båtfärden för ett ögonblick så skränade massan "Fiasko". Till deras förvåning och kanske även förtret började emellertid båten åter att röra sig igen, ångande sin väg mot Albany. Inom fyra år därefter fanns det liknande båtar på Ohio- och Mississippi-floderna, och år 1818 plöjde "Walk-in-the-Water" sin väg över Lake Eric från Buffalo till Detroit.

Detta var åter igen blott en början. Om man jämför den tidens båtresor med de som världen kan njuta av i dag, så får man ett slående exempel på betydelsen av det profetiskt förutsagda "farande av och an", som vår text talar om, i samband med "ändens tid". Atomkraften har redan tagits i bruk vid ocean-färder. Undervattensbåtar kan nu färdas världen runt utan bränslepåfyllning. De kan t. o. m. färdas under polarisen. På samma gång som vi kunna glädja oss åt alla dessa uppfinningar, måste vi säga att det är en skam att mänsklig visdom skall taga atomkraften i krigsförberedelsernas tjänst.

RESOR I LUFTEN.

Under tiden har flygresor blivit inte endast en verklighet, utan även världens största företag. Jämfört med resor på järnväg och bil så kunna dessa betraktas som en snigels gång mot att resa per flyg. Regelbundna resor med flyg kan nu göras till alla delar av världen och har uppnått en hastighet av mer än 300 eng. mil per timme och "jet"-maskinerna går t. o. m. fortare. De som år 1831 voro så glada

över att de kunde med dåvarande järnvägen frukostera i Utica, dinera i Rochester och supera i Buffalo, — en total väglängd om c:a 200 eng. mil, kunde inte då tänka sig möjligheten av att en tid skulle komma, när man kunde frukostera i London äta lunch i Newyork och middag i Los Angeles eller San Francisco, en sträcka om 6.000 eng. mil. "Jet"-planen har emellertid gjort detta möjligt. Och ändå har vi tydligen inte nått slutet på hastighetsutvecklingen. Enligt nyligen inkomna rapporter ligger det redan på ritbräden färdiga planer på "flygande maskiner" med hastigheter upp till tio tusen eng. mil per timme. Vad skulle Ni säga om att kunna resa från New York till London inom tjugo minuter? Häpnadsväckande, kanske, men vem vågar säga att detta är omöjligt? Vi kan inte se något praktiskt värde av att kunna resa med en hastighet av 10.000 eng. mil på en timme, men faktum är, att blotta talet om denna möjlighet hjälper oss att betona, att vi i sanning leva i "ändens tid", när, som vår text säger, "människor skola fara av och an".

Sir Isaac Newton, en berömd matematiker på sin tid, var en ivrig öibelforskare. När han kommenterade Daniels profetia, särskilt den del varur vår text är hämtad, så förutsade han att den tid skulle komma, då människor skulle kunna färdas så fort som 50 eng. mil i timmen. Voltaire, den kände franske fritänkaren och Newtons samtida, gjorde spe av Newtons åsikter. Om Newton hade förutsagt att den nuvarande hastigheten av tre till fyrahundra eng. mil i timmen skulle bli en verklighet, så hade han möjligen blivit betraktad såsom sinnesrubbad.

Det är inte blott möjligt för människorna att "fara av och an", utan de gör det i sådan fantastiskt stor skala som gränsar till det otroliga. Millioner av jordens befolkning är varje dag och natt i rörelse på resor på ett eller annat sätt. Om någon för hundra år sedan hade rest mellan Amerika och Europa fram och åter, hade denne betraktats såsom en ovanlig person, men nu är en person som inte reser en ovanlig människa. Ja, denna värld i ändens tid är i sanning en resande värld.

FÖRBEREDELSENS DAG.

Denna profetiskt förutsagda "ändens tid" omnämnes i Bibeln också såsom "Guds förberedelses dag". (Nahum 2: 3—4.) Det är naturligt om vi då skulle fråga: "För vilket ändamål är det som världen förberedes?" Kort sagt kan vi säga: "Guds yttersta avsikt är att upprätta Kristi rike på jorden och alla detaljerna i förberedelserna av detta stora verk, äro inbegripna häri. Det är genom Kristi rikets verksamhet som Gud kommer att uppfylla alla sina underbara löften att välsigna alla jordens släkter med fred, hälsa och evigt liv.

Under de flydda tidsåldrarna har Gud begränsat sitt verk på jorden. Han lovade Abraham att han skulle välsigna alla slakten på jorden i Abrahams säd. I Nya Testamentet läsa vi att denna Abrahams säd är en "Trons" säd, som består av både judar och hedningar, vilka mottagit och mottaga Kristus såsom deras Återlösare och Messias samt troget följa honom i spåren på offervägen, trogna intill döden.

Avskiljandet och förberedelsen av denna "löftes-säd" har varit ett betydande verk under Evangelie-åldern, som egentligen ej varit avsett för världen i allmänhet. De gamla kommunikationssätten voro fullt tillräckliga så långt som det berörde Guds avsikter och plan. Men nu, när "löftes-säden" är nästan fulltalig, är en förändring nära och de utlovade och efterlängtrade välsignelserna för alla folk håller på att uppfyllas.

Detta verk kräver en världsvid verksamhet, som skall utföras genom Kristi rike, och i den verksamheten kommer kommunikationer och transportmedel att spela en betydande roll. Det kommer att omfatta ej blott vissa samfund eller nationer utan alla människor. Det kommer att bli ett upplyftande och välsignelsebringande arbete inte blott för vissa raser utan för alla raser. Detta arbete kräver en "världsregering" och denna regering blir Kristi rikets regering som Gud länge sedan lovat upprätta.

Denna regering beskrev profeten Jesaja i Jes. 9: 6 med att säga, "på hans (Jesu) skuldror skall herradömet vila". Han kommer att

bära ansvaret för Rikets framgång och kommer att avsätta och efterträda alla andra regeringar på jorden. Denna gudomliga regeringslagar kommer att bli bindande för alla människor och dess inflytande kommer att intränga i varje vrå och hörn på jorden.

Emedan vi ser att detta är sant kunna vi förstå betydelsen av "Guds förberedelses dag". Genom den ökade kunskapen och den globala reslusten blir jordens människor mer och mer medvetna om varandra. Varje nationalitet och varje ras börjar att lära sig, ehuru mycket sakta i vissa fall, att de är en del av ett helt och att de inte kunna leva åtskilda från varandra.

Det är sant att själviska intressen i dag dominera umgänget mellan alla nationers människor. Men det som äger rum i dag genom den ökade kunskapen är blott en förberedelse till det som kommer att fullbordas senare under ledningen av Kristi Rike. De nuvarande kommunikationsmedlen, som för närvarande tjänar själviska intressen, kommer senare att användas till att utbreda och fördela välsignelserna från Kristi rike.

Bibeln talar om att i Kristi Rike skall Herren fylla jorden med kunskap så omfattande som havsdjupet är fyllt av vattnet. (Jes. 11: 9). Betänk vilken jätteuppgift detta skulle varit, om blott de forntida kommunikationsmedlen funnits. Det är visserligen sant att Herren kunde utfört ett underverk. Han kunde ju ha skrivit budskapet om sin kärlek och härlighet på skyarna. Han kunde också på samma sätt skriva Rikets lagar så att alla kunde läsa dem, på samma sätt som han en gång skrev de tio buden på stentavlor.

Men Gud håller allaredan på att utföra de underverken, som i hans egen rätta tid kommer att medföra uppfyllelsen av hans löften. Låt oss inte tro, att det är blott människornas ynkliga sinnen som har avslöjat de hemligheter av naturen som vi bevittnar i dag. Nej, förklaringen är den, att Guds rätta tid nu har kommit för att dessa skapelsens hemligheter skulle kunna avslöjas och tagas i bruk såsom det sker i dag.

Det är genom Guds ledning som den ökade kunskapen bland

människorna kommit till stånd. Detta är en förberedelse till den tid, då genom Kristi Rikes regering, de samfärdsmedel som vi känna till i dag, kommer att oerhört förbättras till att upplysa människorna över hela jorden. Det kommer att bli genom dessa medel och inte genom trumpetsignaler från skyn som "Anden och Bruden skall säga 'Kom'."

"Och den som hör det, han säge: "KOM". Och den som törstar, han komme, ja, den som vill, han tage livets vatten för intet."

(Övers. från Dawn-april 1959 av E. D.)

(Uppb. 22: 17.)

Framtidshopp

*Det gamla förbundets profetiska ljus
i klarhet bestrålar och levande målar
vår tid med dess oro och jäktande brus.
Av mörker omvälvda, i laster förkvävda
gå människobarnen i dödsgiftets rus.*

*Men synden och döden och mörkret och allt
som människan plågat, dess mått är nu rågat,
dess välde skall vika som Herren befallt.
Utplånas skall döden, eländet och nöden,
och liv och rättfärdighet taga gestalt.*

*Guds kunskap skall fylla vår jord med sitt ljus,
men lögnernas fästen och lasternas nästen
nedrivs och krossas i spillror och grus.
Av Fursten Messias skall folken befrias
och föras ur dödsrikets fängelsehus.*

*Men helgonens skara som väntande står,
den vakar och vaktar och noga beaktar
de tecken, som båda förlossningens år.
På morgonens skyar vår Herre förnyar
sitt frälsarelöfte som evigt består.*

(Ur "Morgondagg".)

Jerusalem skall vara förtrampat

"Jerusalem skall bliva förtrampat av hedningarna, till dess hedningarnas tider äro fullbordade."

Luk. 21: 24.

Jesu profetia beträffande Jerusalems förtrampande, var svar på lärjungarnas fråga: "Vad bliver tecknet till din närvaro och tidsålderns ände?" (Matt. 24: 3 enl. Diaglott övers.) Svaret innebär, att när tiden kom att Jerusalem ej längre var förtrampat av hedningarna, så skulle vi ha kommit till tidsålderns ände, och Herrens andra närvaro skulle vara en verklighet. Detta är därför ett "tecken" av stor betydelse för varje forskare av proeftian. Vi tro att Jesus denna profetia använde staden Jerusalem som en symbol för Israels nationella politik. Jerusalem var Israels huvudstad och borde därför lämpligen representera nationen, likasom nationella huvudstäder gör i våra dagar.

Mot slutet av Jesu verksamhet, sade han till Israels religiösa ledare och genom dem till nationen: "Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem som äro sända till dig. Huru ofta har jag icke velat församla dina barn, liksom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar! Men I haven icke velat. Se, edert hus skall komma att stå övergivet och öde." (Matt. 23: 37, 38). Det var säkerligen icke den bokstavliga staden Jerusalem som hade dödat profeterna, utan folket som representerades av Jerusalem. Vi tro att Jesus åsyftade detsamma i sin profetia, att Jerusalem skulle bliva förtrampat av hedningarna, till dess hedningarnas tider äro fullbordade.

Jesu yttrande "förtrampat" är tydligen en hänsyftning till att Israel faktiskt icke var fritt, vid hans första tillkommelse, utan ett underkuvat folk och hade varit det för hundratals år. Nationen förlorade sin självständighet 606 f. Kr. då dess siste konung, Sidkia,

blev omstörtad av Nebukadnessar och folket bortfört som fångar till Babel. Sjuttio år därefter, utfärdade den persiske konungen Korus (Cyrus) ett dekret, att vemsomhelst bland Israels folk som ville återvända till Jerusalem i Juda, hade rätt till det. Men som ett folk var det fortfarande underdånigt de hedniska makterna.

Det persiska väldet efterföljdes av Grekland och grekiska väldet i sin tur blev erövrat av Romerska väldet; medan Israel blev underlydande vart och ett av dessa välden. I sin profetia gav Jesus akt på detta förhållande och förutsade att detta skulle fortsätta till dess hedningarnas tider äro fullbordade.

EN BESTÄMD TID.

Den grekiska texten visar att "hedningarnas tider" är en begränsad och bestämd tid och i Bibeln är angivet hur lång denna fastställda tidsperiod skulle vara. Denna underrättelse gives i förbindelse med en profetia angående Guds handlingssätt med Israel. Fastän det talas om hedningarnas tider, är det i verkligheten en period av bestraffning över Israel — en bestraffning som bestått i förlusten av deras nationella oberoende.

Genom Moses ingick Gud ett förbund med Israel i vilket han lovade beskydda och välsigna nationen om den förblev trogen förbundet. Folket blev varnat av Gud att det skulle bliva bestraffat om det ej höll förbundet, och om det ej lät sig varnas genom dessa bestraffningar, utan fortsatte med sin otrohet, skulle han straffa dem ytterligare genom en långvarig bestraffning. Däröfver läsa vi i 3 Mos. 26: 18, 21, 24, 28. Vi citera från verserna 12, 14, 16—18.

"Jag skall vandra mitt ibland eder och vara eder Gud, och I skolen vara mitt folk. Men om I icke hören mig och icke gören efter alla dessa bud, ... skall jag vända mitt ansikte mot eder, och I skolen bliva slagna av edra fiender; och de som hata eder skola råda över eder, och I skolen fly, om ingen förföljer eder. Om I detta oakttat icke hören mig, så skall jag tukta eder *sjufalt* ytterligare, (enl. gr. texten, under sju tider ytterligare) för edra synder."

Denna profetia anger ett visst mått av slutlig bestraffning som skulle komma över Israels folk, när måttet av deras överträdelser var fyllt. Det var tydligen detta förhållande som profeten Hesekiel syftar till, när han sade till Israels siste konung, Sidkia:

”Och du, dödsdömde, ogudaktige furste över Israel, du vilkens dag kommer, när din missgärning har nått sin gräns, så säger Herren, Herren: Tag av dig huvudbindelen, lyft av dig kronan. Det som nu är skall icke förbliva, vad det är, vad lågt är skall upphöjas, och vad högt är skall förödmjukas. Omstörtas, omstörtas, omstörtas skall detta av mig; också detta skall vara utan bestånd, till dess han kommer, som har rätt därtill, den som jag har givit det åt.” Hes. 21: 25—27.

För att kunna förstå denna profetia måste vi förstå att Israels konungar regerade som representanter för Gud. Detta återoppar konung David i en bön till Gud, då han säger: ”Dig, Herre, tillhör storhet och makt och ärlighet och glans och majestät, ja, allt vad i himmelen och på jorden är. Ditt, o Herre är riket, och du har upphöjt dig till ett huvud över allt.” (I Krön. 29: 11). — Israels rike var ett förebildligt rike och symboliserade det messianska riket som skall senare bli upprättat under Kristus.

Det var detta förebildliga rike som upphörde när Sidkia blev omstörtad. Det blev omstörtat och skulle så förbliva till dess han kom som har rätt därtill. Utan tvivel syftar detta på Kristus och hans messianska rike. Och emedan Israels långa och slutliga period av bestraffning började vid Sidkias omstörtning, måste det vara från denna tidpunkt som profetian om ”sju tider” skall räknas, denna långa tid under vilket ”Jerusalem” skulle vara förtrampat av hedningarna.

YTTERLIGARE BEKRAFTELSE.

Det var Nebukadnessar och hans arméer som omstörtade Israels sista konung, Sidkia, och bortförde folket som fångar till Babel. Bland

fångarna var också Daniel, vilken under sin tjänst i det Babyloniska riket, blev en bemärkt Guds profet. Herren använde Daniel till att klarlägga betydelsen av händelseutvecklingen i den gudomliga planen i förbindelse med konung Sidkias omstörtande. Genom Guds försyn blev dessa händelser belysta i förbindelse med en dröm som Nebukadnessar hade, och är antecknad i Daniel 2: 28—45. När konungen vaknade ur sin sömn kunde han inte komma ihåg drömmen, men han blev orolig till sinnes, och sömnen vek bort från honom. Då lät konungen tillkalla sina spåmän, astrologer, trollkarlar och mager, för att de skulle giva konungen till känna, vad han hade drömt. (Dan. 2: 2). Men de kunde icke giva honom någon hjälp. Det var då Daniel fick ett tillfälle att försöka.

Med Guds hjälp blev det möjligt för Daniel att meddela konungen den dröm han hade haft och dess uttydning. Detta var den dröm i vilken Nebukadnessar såg en människoliknande stor bildstod, vars huvud var av guld, bröst och armar voro av silver, buk och ländrar av koppar, benen voro av järn och fötterna delvis av järn och delvis av lera. Bildstodens fötter och tår voro delvis av järn och delvis av lera. I sin dröm såg konungen en sten bliva lösriven, dock icke genom människohänder och den träffade bildstoden på fötterna och krossade dem. Då blev på en gång alltsammans krossat, järnet, leran, kopparn, silvret och guldets, och det blev såsom agnar på en tröskloge, och vinden förde bort det, så att man icke mer kunde finna något spår därav. Men av stenen som hade träffat bildstoden blev ett stort berg, som uppfyllde hela jorden.

I sin uttydning av drömmen sade Daniel till Nebukadnessar: ”Du, o konung, konungarnas konung, åt vilken himmelens Gud har givit rike, väldighet, makt och ära och i vilkens hand han har givit människors barn och djuren på marken och fåglarna under himmelen, varhelst varelser bo, och som han har satt till herre över alltsammans, du är det gyllene huvudet.” (Dan. 2: 37, 38.)

Här är en märklig utsaga. Den innebär att nu, börjande med Nebukadnessar, behagade det Gud att utöva makten i mänskliga ange-

lägenheter genom hednavärlden, hellre än genom det förebildliga Israels rike, vilket omstörtades genom Nebukadnessar. Daniel förklarade vidare att Babel skulle få efterträdare, tre till antalet, som representerades i bildstoden av silver, koppar och järn. Dessa tre välden äro lätt att igenkänna i historien som Persien, Grekland och Rom. Det var under romareväldets dagar som Paulus skrev: "All överhet som finnes, är förordnad av Gud." Rom. 13: 1.

Vi få emellertid från detta icke draga den slutledningen, att Gud välsignade dessa på varandra efterföljande världsvälden, eller att han sanktionerade allt vad de gjorde. Det innebär bara att Gud tillstodde dem att upprätthålla en viss form av lag och ordning i den del av världen i vilken han handlade med de utvalda, vilka han beredde till att bliva medarvingar med Kristus, när tiden är inne för honom att upprätta riket. — 1 Tim. 2: 1, 2.

TYDNINGEN AV DRÖMMEN.

Hednafolk hade existerat på jorden alltsedan historiens gryning. Störst bland dessa voro Egypten, Assyrien, Syrien och Babel. Under Nebukadnessar fick Babel överhöghet, besegrande allt motstånd och Israel var med de sista som lades under Babel. På samma sätt blev Babel besegrat senare av Mediens och Persiens konungar. Det är alltså tydligt, att bildstoden som Nebukadnessar såg i sin dröm, ej kunde endast representera det förhållandet, att hednavälden nu skulle uppstå; ty detta skulle icke varit någon särskild förändring av världens regeringsform.

Mycket mera än detta låg i symboliken av Nebukadnessars bildstod, som Daniel uppenbarade i sin uttydning. "Du, o konung, ... åt vilken himmelens Gud har givit rike, väldighet, makt och ära, ... du är det gyllene huvudet" (v. 37, 38). Med andra ord, huvudet av guld förebildade faktiskt att himmelens Gud hade givit Nebukadnessar ett rike. Detta var en ny utveckling. Guds förebildliga Israels rike var omstörtat, och nu hade han givit väldet till en hednisk kung. Här måste tydligen "hedningarnas tider" börja.

Detta var ett mycket egendomligt förhållande. Alltsedan Israels uttåg från Egypten, hade inga hedniska konungar tillåtit förtrycka Guds utvalda folk för någon längre tid. Faraos och hans här för-gicks i Röda havet. Många andra stora segrar hade vunnits över hedniska konungar och härar. Visserligen hade Gud tillåtit hedniska folk att under kortare tidsperioder förtrycka sitt folk som bestraffning, men när de bättrade sig och ropade till Gud om hjälp, så befriade han dem.

Utan tvivel kände de hedniska folken till den fara som var för-enad med ett angrepp på Israel. Men nu hade konungen i Bibel om-störtat Israels konung, och bortfört folket som fångar. I stället för att bli svårt straffad för detta eller tillintetgjord, hade Israels Gud, genom sin profet sagt till honom: "Himmelens Gud har givit dig ett rike . . . Du är huvudet av guld."

En tid härefter hov Nebukadnessar upp sin röst och sade: "Se, detta är det stora Babel, som jag har byggt upp till ett konungasäte genom min väldiga makt, min härlighet till ära!" (Dan. 4: 27.) För detta visade högmod blev Nebukadnessar avsatt för en tid. Där om läsa vi i verserna 28, 28: "Medan ordet ännu var i konungens mun, kom en röst från himmelen: 'Dig, konung Nebukadnessar, vare det sagt; Ditt rike har blivit taget ifrån dig, du skall bliva utstött från människorna och nödgas bo bland markens djur och äta gräs såsom en ox, och sju tider skola gå fram över dig, till dess du besinnar, att den Högste råder över människors riket och giver dem åt vem han vill."

När konungen hade blivit behörigen förödmjukad fick han sitt förstånd tillbaka, och han lovade himmelens Gud och sade: "Jag fick tillbaka min härlighet och glans, mitt rike till ära". Denna erfarenhet tjänade till att ytterligare övertyga Nebukadnessar, att Israels Gud, himmelens Gud, verkligen gav akt på hans uppförande, och kunde ingripa mot honom när han så önskade. Detta borde ännu mer övertyga honom att Herren verkligen givit honom ett rike,

Profeten Daniel blev högt uppsatt i Babels styrelse, och när Babel blev omstörtat, fick han behålla sin upphöjda ställning under Medien-Persiska härskarna. Under dessa omständigheter synes det mycket troligt att Korus och hans efterträdare hade ett intryck av att Israels Gud övervakade deras handlingar. Korus kungjorde verkligen:

”Så säger Korus, konung i Persien. Alla riken på jorden har Herren, himmelens Gud, givit mig, och han har anbefallt mig att bygga honom ett hus i Jerusalem i Juda.” Esra 1: 2.

Detta är i överensstämmelse med Daniels profetia till Nebukadnessar: ”Men efter dig skall uppstå ett annat rike”. Sålunda ha vi efterföljden avbildad genom guld, (Babel) silvret, (Medien—Persien) kopparn, (Grekland) och järnet (Rom). Avsikten med Daniels profetia är att den skulle hava samma giltighet för de efterföljande rikena, nämligen, att himmelens Gud skulle giva dem ett rike. Detta i överensstämmelse med vad Paulus skrev beträffande romare-väldet: ”Att den överhet som finnes, är förordnad av Gud.”

Symboliken av Nebukadnessars bildstod slutade faktiskt icke med benen av järn. Där var också fötterna och tårna av järn och lera. (De tio tårna synes förebilda de tio ”horn-staterna” som uppstod efter det romerska kejsardömets fall. Sålunda ha vi spårat ”hedningarnas tider”, genom århundradena till vår tid. Nu uppställer sig den frågan, angiver icke Skrifterna den exakta längden av denna tidsperiod? De gör det och som vi redan visat, var det Guds avsikt att ”hedningarnas tider” skulle vara en tidrymd av bestraffning över hans förebildliga folk, Israel. Det profetiska måttet av denna tidrymd av bestraffning, är den måttstock som vi söker. Och vi ha redan funnit att det var en tidrymd av ”sju tider”. — 3 Mos. 26: 18, 21, 24, 28.

En ”tid” som här åsyftas är ett profetiskt år på 360 dagar, och sju sådana ”tider”, eller år, skulle därför bli 2,520 dagar. Men detta är symboliska ”tider” och icke bokstavliga dagar. Genom profeten He-

sekiel giver Herren oss nyckeln till en rätt förståelse av en profetisk "dag". Han säger till Hesekiel: "Var dag svarande mot ett år, skall denna min föreskrift gälla för dig." Hes. 4: 6.

Betrakta vi en symbolisk dag, svarande mot ett år, blir "sju tider" 2,520 år. Tillförlitlig världshistoria visar att konung Sidkia blev omstörtad år 606 f. Kr. Räkna vi 2,520 år från 606 f. Kr., så få vi år 1914 e. Kr. Vi känna alla till att år 1914 inträffade en märklig vändpunkt i historien. Vi vilja emellertid undersöka vad som hände då, och därefter, i profetians ljus över "hedningarnas tider".

ETT FOLK FODES PÅ NYTT.

Låt oss först påminna oss vår text, "Jerusalem skall bliva förtrampat av hedningarna, till dess att hedningarnas tider äro fullbordade". Om hedningarnas tider fullbordades år 1914, borde det synas bevis för att det skett en förändring av Juda folkets status sedan dess, och vi ser det. Som en regel, utmärker tidsprofetiorna blott början av de händelser som profetian gäller och icke dess fullbordan. Därför bör vi inte förvänta att allt skulle ske året 1914.

Det första världskriget började året 1914. Det var ett förödande krig, som alla krig är, men genom denna kamp skedde det en förändring hos en del stormakter i deras inställning till judafolket. Balfour-deklarationen kom till då, vilken gav judarna ett högtidligt löfte, att ett nationellt hem för dem skulle upprättas i Palestina, landet som var lovat dem av deras fäders Gud.

Mänskligt sett kan man säga: Hade inte världskriget och de förhållanden som det medförde kommit, så hade inte denna deklaration blivit gjord." Judarna försummade inte att utnyttja det läge som uppstått, ehuru de fick kämpa mot motstånd från både araber, mandatmakten och stora svårigheter, och en del av dessa ha de ej ännu övervunnit.

Det synes som om Storbritannien hade gjort vissa medgivanden till araberna som stod i strid med det löfte som de hade givit judarna,

Detta ledde slutligen till utgivandet av en britisk Vitbok, vilken förnekade judarna all rätt att därefter söka ett hemland i Palestina. Det kom också svåra förföljelser mot judarna i Nazi-Tyskland under Hitler. Detta i sin tur tvingade dem att söka tillflykt i något annat land, och naturligtvis var deras hjärtan vända till deras fäders land.

Läget blev allt mera spänt i den mån som den underjordiska krigsföringen tilltog mot araberna. Slutligen drogs de britiska trupperna från Palestina, och det dröjde inte långt därefter förrän Israel hade besegrat araberna och staten Israel blev upprättat. (1948.) Stormakterna erkände omedelbart den nya staten Israel, och i vederbörlig ordning blev den en medlem i Förenade Nationerna.

Vad vi särskilt önskar betona är, att bland världens folk i dag är Israel en del — en fri del, ett fritt folk. Det har ambassadörer i världens huvudstäder, och de flesta andra folk ha ambassadörer i Israel. I stället för att vara förtrampat som en vasallstat, är det erkänt som ett fritt folk bland andra folk. Visserligen är Israel ett litet folk och äger inte ännu hela det utlovade landet. Det är också sant att Israel kunde lätt bliva krossat som ett folk. Men dessa omständigheter förringar inte det sakförhållande att det nu ej längre är förtrampat av hedningarna.

När vi såfunda förstå, att då Jesus profeterade om Jerusalem och "hedningarnas tider", så var det icke den forntida stadens byggnader och murar som han åsyftade, utan folket "Israel", som förebildades av den forntida staden. Då blir det tydligt att "hedningarnas tider" nu äro fullbordade. Eftersom Jesus uttalade denna profetia som svar på lärjungarnas fråga: "Säg oss, när detta skall ske och vad som bliver tecknet till din närvaro och tidsålderns ände?" så betyder det, att denna underbara händelseutveckling som skett sedan 1914 är ett bestämt bevis för att Herren är återkommen och redan nu håller på att upprätta sitt rike, varom vi bedja: "Tillkomme ditt rike".

KONUNGAR AV GUDS NÄDE.

Och det finnes en annan lika avslöjande tolkning av Jesu profetia beträffande "hedningarnas tider". Vi ha allaredan sett att de olika delarna av den människoliknande bildstoden, vilken Nebukadnessar såg i sin dröm, ej sinnebildade hedniska nationer i allmänhet, utan en viss följd av hednariken åt vilka Gud hade givit makt att regera över, under en förutbestämd tid, börjande med Babylon. Denna maktförläning gällde de efterföljande världsväldena, som voro förebildade av silvret, kopparn och järnet i bildstoden. Den hade även sin tillämpning på fötterna och tårna, som voro av delvis järn och delvis av lera.

Vi ha också sett att bildstodens fötter och tår förebildade de tio hornstaterna, som kom upp under medeltiden efter det romerska kejsardömets fall och dessa stater fanns kvar när det första världskriget utbröt. (Upp. 13: 1.) Samtliga dessa europeiska riken, som innefattas i bilden, finnes ännu kvar, fastän deras regeringsform förändrats. Bland de starkaste av dessa riken voro Ryssland, Tyskland, Italien och Österrike. Före första världskriget styrdes dessa riken av furstehus med ärftlig tronföljd och de voro rotskott på det gamla Romerska riket. De gjorde anspråk på att Gud hade förlänat dem makt eller rätt att regera, och han hade gjort det.

Men denna maktförläning gällde endast tills "hedningarnas tider" äro fullbordade. Om därför "hedningarnas tider" fullbordades 1914, borde det ha skett en del förändringar med dessa gamla herravälden, vilket det också har gjort. Ingen i dag betraktar några länder i Europa som delar av det gamla romerska väldet. Italien, som var sätet för det gamla romareväldet, är nu republik.

Inte heller erkännas numera konungarna ha gudomlig rätt att regera, utan möjligen av några få avsatta mindre konungars önsketänkande. Ej heller är det någon som föreslår ett återinförande av dessa gamla despotiska herravälden som en lösning av världsproblemen. Det som blev upprättat genom gudomligt dekret — framställt genom

Daniel till Nebukadnessar när han sade: "Himmelens Gud har givit dig ett rike" — har nu blivit omstörtat.

Enligt profetian skulle alltsammans krossas på en gång när stenen träffade bildstoden, järnet, leran, kopparn, silvret och guldets. (Dan. 2: 35.) De världsvällden som innefattas i denna profetia föllo icke på en gång, utan var för sig. Att de skulle bliva krossade på en gång antyder att det var något som var gemensamt för dem allesammans, vilket skulle gälla hela tiden för dem tills "hedningarnas tider äro fullbordade", och stenen träffade bildstodens fötter. Vi tro att det, som var gemensamt för allesammans, var mandatet, som himmelens Gud hade givit dem. En maktförläning under en viss bestämd tid, men nu är den slut.

Detta i sin tur betyder, som Daniel förklarar i sin profetia:

"I de konungarnas dagar (som föreställas av bildstodens tår) skall himmelens Gud upprätta ett rike, som aldrig i evighet skall förstöras och vars makt icke skall bliva överlämnad åt något annat folk. Det skall krossa och göra en ände på alla dessa andra riken, men självt skall det bestå evinnerligen. Dan. 2: 44.

De oroliga och kaotiska förhållandena i världen sedan 1914, med än lågkonjunktur och än högkonjunktur, och löften om fred i dag men hot om krig i morgon är förklaringen till, att himmelens Gud nu har satt åt sidan mänskligt härskande för att själv "upprätta ett rike" genom Messias, Kristus, som skall förhårliga hans namn över hela jorden. Detta rike skall giva vad alla folk åstunda, *fred och trygghet*. Låt oss bedja därom! (Översättn. av E. A.)

Ett viktigt årtal i den bibliska historien

”Så vet nu och förstå: Från den tid, då ordet om att Jerusalem åter skulle byggas upp utgick, till dess en smord, en furste, kommer, skola sju veckor förgä; och under sextiotvå veckor skall det åter byggas upp med sina gator och sina vallgravar, om ock i tider av trängmål.” — Dan. 9: 25.

Om vi kan bestämma det årtal, då ”ordet om att Jerusalem åter skulle byggas upp utgick”, kan vi tydligen få en kontroll på årtalet för Jesu dop, d. v. s. på årtalet för Messias’ första ankomst. Om vi utgår ifrån att varje dag i de angivna veckorna motsvarar ett år — ett räknesätt som tillämpas i bibeln i andra sammanhang — skulle det följaktligen gå sextiotvå plus sju årsveckor ”från den tid, då ordet . . . utgick” till Messias’ ankomst. Det skulle med andra ord förflyta en tid av fyrahundraåttiotre år emellan dessa båda händelser.

Då Esra i Artaxerxes’ (I) [Artaxastas’ I] sjunde regeringsår begav sig till Jerusalem, var hans uppdrag i huvudsak begränsat till templet. Ett försök gjordes av Esras följeslagare att återuppbygga stadens murar, men då Artaxerxes underrättades härom, skrev han: ”Så utfärden nu en befallning, att man förhindrar dessa män att bygga upp denna stad, *till dess jag giver befallning därom*. Denna befallning gav Artaxerxes i sitt tjugonde regeringsår till Nehemja, som sedan ledde arbetet med att bygga upp Jerusalems murar. Jerusalem blev härigenom åter en med murar omgiven stad och var icke längre en öppen by.

Enligt moderna historie- och uppslagsböcker efterträddes Xerxes I*) av Artaxerxes I år 465 f. Kr., varför — om uppgiften är riktig — Artaxerxes tjugonde regeringsår skulle ha inträffat år 445 f. Kr. Det framgår emellertid av den överblick över historiska källor, som vi ha framför oss när detta skrivs, att Artaxerxes började regera år 474 f.

*) (Ahasveros, Est. 1: 1.)

Kr., varför hans tjugonde regeringsår måste ha infallit år 455 f Kr Uppgifterna om årtalet för den viktiga händelse, som anger början av de fyrahundraåttiotre åren, går sålunda isär. Det synes därför vara av vikt att något granska de historiska källor, som kan återopas i detta sammanhang.

De kronologer, som angivit årtal för den tid, varom här är fråga, synes vara ense om att Xerxes I, Artaxerxes I:s fader och företrädare, började regera 485 f. Kr. Åsikterna varierar däremot, när det gäller längden av hans regering. Enligt Ptolemaios' kanon regerade han 21 år, men denna kanon, som författades först omkring sexhundra år efter Xerxes' tid, synes icke vara tillförlitlig i detta fall; flera äldre författares framställningar visar nämligen, att Xerxes regerade under endast 11 år.

En historieskrivare, som skildrat händelser under den tid det här är fråga om är greken Tykydides. Han föddes 471 f. Kr. och levde och verkade under tiden för Artaxerxes' regering. Tykydides säger, att anledningen till att han berättar sin egen tids händelser var, att ingen annan företagit sig detta undantagandes Hellanikos, som endast "omnämnt dem i korthet och icke noggrant med avseende på tidsföljden."

Den händelse, som huvudsakligen sätter oss i stånd att bestämma det år, då Artaxerxes började sin regering, är den store atenske generalen och statsmannen Temistokles' flykt från Grekland till Asien. Denne nödgades fly från sitt land för att undgå arrestering för en inblandning i en förrädisk skriftväxling med perserna. Tykydides säger, att då Temistokles anlände till Asien, hade Artaxerxes "just bestigit tronen".

Tykydides har icke uppgivit bestämda data i sitt verk, men i Diodoros' "Världshistoria", som författades år 8 f. Kr. kan vi erhålla tidpunkterna för några av de viktigaste händelser, om vilka Tykydides skrev. Diodoros använde berättelserna om de olympiska spelen som grund för sin kronologi. Dessa spel firades med jämna mellanrum av fyra år. För vart och ett av dessa fyra år valdes i Aten en

arkont, d. v. s. högste ämbetsman. Diodoros anger tid genom att ange olympiad och namn på arkont i samband med de historiska händelserna.

Enligt Tykydides ägde Temistokles' flykt rum efter början av den "atenska överhögheten", och hans död inträffade före striderna vid Evrymedon (plats i mindre Asien vid Medelhavet NNV om Cypern). Av Diodoros' kronologiska uppgifter framgår, att högsta ledningen överflyttades från spartanerna till atenarna år 477 f. Kr. och att året för striderna vid Evrymedon var 470 f. Kr. Då Tykydides säger, att Artaxerxes hade bestigit tronen, när Temistokles anlände till Asien, måste Artaxerxes ha börjat regera före år 470 f. Kr.

Tykydides påstående, att Temistokles flydde till Asien (Persien), då Artaxerxes "nyss bestigit tronen" understödjes av historieskrivaren Karon, som levde i Asien under Artaxerxes' regering. Plutarkos (1:a århundradet e. Kr.) uttrycker sitt förtroende för dessa båda gamla författare. Han skriver: "Tykydides och Karon av Lampsakos säger, att Xerxes var död och att Temistokles hade ett samtal med hans son Artaxerxes; men Eforos, Dinon, Kitarkos, Heraklides och många andra skriver att han kom till Xerxes. De kronologiska tabellerna stämmer bättre överens med Tykydides berättelse."

Tykydides' vederhäftighet framhålles också av Nepos, en romersk historieskrivare från första århundradet f. Kr. Nepos skriver: "Jag vet, att de flesta historieskrivare ha berättat, att Temistokles flydde till Asien under Xerxes' regering, men jag föredrager Tykydides' framställning framför andra, emedan han bland alla dem, som efterlämnat berättelser från denna period, levde närmast Temistokles' tid och var från samma stad (Aten). Tykydides säger, att han flydde till Artaxerxes."

Diodoros uppger året 471 f. Kr. för Temistokles' död, och då Tykydides' berättelse visar, att Temistokles var i Asien åtminstone två år före sin död, måste han ha anlant dit 473 f. Kr. Sålunda kan Artaxerxes' första regeringsår bestämmas till 474 f. Kr. och hans tjugonde till 455 f. Kr.

Ärkebiskop Ussher (1581—1656) påstod, att Artaxerxes besteg tronen 474 f. Kr. Men ehuru den, som införde bestämda data i vissa biblar (sannolikt biskop Lloyd, 1627—1717) använde sig av Usshers kronologi, förkastade han Usshers årtal för Artaxerxes' tjugonde regeringsår och insatte i stället ett årtal, som uppgivits av Dodwell, en teolog, som levde mellan 1641 och 1711 e. Kr., nämligen 445 f. Kr. Dodwells uppgift synes emellertid bero på ett missförstånd. Han har också vederlagts av Vitringa (1659—1722) och Krüger (1838). Dessa berömda författare var ense med Ussher om att datera Artaxerxes' tronbestigning till 474 f. Kr.

Vi finner alltså, att Artaxerxes' tjugonde regeringsår enligt uppgifterna i de bästa historiska källorna inföll år 455 f. Kr. Från år 455 f. Kr. till år 29 e. Kr. förflöt sextionio veckor (av år) eller 483 år helt i överensstämmelse med Daniels profetia. I mitten av den sjuttionde veckan (av år) blev Messias korsfäst; genom sin offerdöd avskaffade han slaktoffer och spisoffer. Under den sjuttionde veckan erbjöds evangeliets ynnest först till hela nationen genom dess representanter och sedermera — efter Jesu död och uppståndelse våren år 33 e. Kr. — till individer av nationen. Hösten år 36 e. Kr. upphörde Israels uteslutande ynnest och hedningarna fick samma möjlighet att bli medlemmar i Abrahams andliga säd.

Vi förstår av det som anförts, att år 455 f. Kr. är ett mycket viktigt årtal i den bibliska historien, och vi finner, att det — såsom utgångspunkt för Daniels profetia om de 70 årsveckorna — bekräftar, icke blott att Messias kom första gången år 29 e. Kr. utan även att han dog tre och ett halvt år senare.

A. K.

Där din skatt är

"Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra och där tjuvar bryta sig in och stjäla, utan samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra och där inga tjuvar bryta sig in och stjäla. Ty där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara."

Matt. 6: 19—21.

Många av Jesu bud synes vara omöjliga att efterleva i det praktiska livet. T. ex. "Följ du mig och låt de döda begrava sina döda" och vidare: "Om I icke äten Människosonens kött och dricken hans blod, så haven I icke liv i eder." Särskilt av sist citerade uttryck togo även många av Jesu lärjungar ansett och sade: "Detta är ett hårt tal, vem står ut med att höra på honom?" Så är det också i våra dagar: det är icke många, som stå ut med att höra Guds ord rent och klart förkunnat. Däremot är det miljoner och åter miljoner, som lyssna till en blandning av Guds ord och osund mänsklig filosofi. Man kan fråga sig: "Varför lyssna människorna hellre till en blandning av sanning och lögn än till en ren sanning? — Ja, orsakerna härtill är många. Ett ordspråk säger, att 'världen vill bedragas'. Jesus förklarade saken sålunda: "Fördenskull har jag sagt eder, att ingen kan komma till mig, om det icke öliver honom givet av Fadern." — Joh. 6: 65.

"För detat tals skull drogo sig många av hans lärjungar tillbaka, så att de icke längre vandrade med honom." Märkvärdigt nog visade sig Jesus icke angelägen om att söka 'nyfrälsa' dem, som drogo sig tillbaka. De fingo utan vidare gå sin väg — till evig pina — enligt namnkyrkans lära. De som taga anstöt av det ena eller andra eller förlora den första kärleken till sanningen, ha därför svårt att fortsätta den personliga gemenskapen med Jesus eller Hans sanna lär-

jungar. Den verkliga orsaken till att de trolösa draga sig tillbaka är själviskhet, ehuru de ofta söka inbilla sig själva och andra, att det är deras 'rättsinne' som reagerar mot förment ologiskhet hos Jesus och hans efterföljare.

Somliga som icke hunnit fram till den första kärleken till Kristus, angripas givetvis på alla möjliga sätt av djävulen, som berusar dem med jordiska intressen i alla riktningar. På detta sätt hindrar han dem att få tid att sysselsätta sig med sanningen, vilket i annat fall skulle ge dem kraft att komma ur djävulens garn.

Nog tycker man, att det skulle vara klokt att skaffa sig skatter på jorden, ty ju mera man har därav, ju tryggare blir livet. Abraham var ju rik och konungarna David och Salomo hade stora jordiska skatter. Många av Jesu uttalanden kunna ej förstås, förrän man fått klart för sig, att Gud avsett evangelieåldern för ett särskilt ändamål, nämligen att uttaga en liten grupp människor som nästa tidsålder skola regera över jorden och då införa rättfärdighet, ordning och evig frid. Det är till denna lilla grupp av människor, som Jesus säger: "Samla eder icke skatter på jorden, ... utan ... i himmelen." Att samla skatter i himmelen är att tillägna sig så mycket som möjligt av andliga sanningar samt att *verka* för dessa sanningar intill döden.

"Ty där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara". Med skatt menas icke blott penningar utan alla jordiska föremål, världslig kunskap, ja, allt skapat. Nu tillhör givetvis allt skapat Skaparen själv, och om någon väljer det skapade framför Skaparen, så väljer han det, vartill han icke är berättigad, varför han förr eller senare kommer att mista detta, om icke förr, så i och med döden. Men nästa tidsålder skall en sådan likväl få av Gud allt som han i sitt hjärta längtar efter — dock under villkor av lydnad mot Skaparen. Denna lydnad innebär bland annat trohet i förvaltarskap under tusen år, ty först efter uppnådd fullkomlighet och slutprövning skall människosläktet ärva jorden.

Genom sin död på korset köpte Jesus av Gud alla människor samt

jorden med allt vad därtill hör. I detta köp deltager också den grupp människor som utväljas under evangeliets tidsålder och som äro trogna intill döden. De människor som vilja ingå i Messias rike och bli delaktiga av alla de förmåner detta medför, måste bli förvaltare av jordiska ting åt Messias. De som icke blivit delaktiga av den himmelska kallelsen eller som avstått från denna, ha ingen annan väg att gå än att bli förvaltare av de ägodelar, som tillhöra Messias. Valsignelsen blir i mån av troheten i förvaltarskapet.

A. B.

*För alla bevis på vänskap och deltagande vid vår kära
Fasters*

Margret Bäcklin-Ström

*bortgång och för alla vackra blommor vid hennes bår bedja vi
att här få framföra vårt varma tack.*

BRORSBARNEN.

— — —
*Du bär ditt kors. Så lär ock mig,
O segerhjärte vinna.
Och uppnå korsets helga stig
till himlamålet hinna.*

— — —
*Det intet finns, som icke vinnas
av Kärleken som lider.*

(E. G. Geijer).

FRÅN REDAKTIONEN.

I skrivande stund, den 15 april 1959, skiner solen från en molnfri himmel och dess värmande och livgivande strålar intränger i hemmets alla vrår. Då glömmes alla den gångna vinterns isande vindar och kyla, som åstadkom en intensiv längtan i våra hjärtan efter den stundande våren och sommaren. Man väntade på den ljuva tiden, man trodde att den skulle komma, ja, inte bara trodde, utan man visste att den skulle komma. Hur kunde man vara så viss därom? Jo, där för att det alltid, så långt tillbaka man kunde minnas, hade varit så och så därför att Herren Gud hade ordnat det så vist för sin skapelse. I år kom våren fortare än vad man hade vågat hoppas på, och fastän vårstormar och översvämningar brusar fram i förödande och mäktig introduktion, så skall detta till sist förgätas, när vi få njuta av den fulla och härliga sommaren.

På samma sätt är det i Andens värld. Där förekommer också underbara växlingar av köld och värme, skuggor och dagar, smärt-samma Getsemanestunder, tunga korsbäranden på vägen till vårt eget Golgata. Men det kommer även en befrielsens stund, när allt detta, för en sann kristen oundvikliga lidandet ändas och vi triumferande kunna utbrista: "DET ÄR FULLKOMNAT".

Men fullkommandet består inte i att vårt jordiska liv upphör och vår jordiska kroppshydda gömmas i gravens sköte. Detta är blott en detalj i Guds stora frälsningsplan.

Den åsikten är förhärskande, att all prövning upphör med döden, men det finnes intet ställe i skriften, som lär detta. Det skriftställe, man framför allt anför för att bevisa denna allmänt hyllade åsikt är, att där trädet faller, "där bliver det liggande". (Pred. 11: 3.) Om detta har något avseende på människans framtid, så anger det, att vilket hennes tillstånd än må vara, då hon nedstiger i graven, äger ingen förändring rum, förrän hon uppväckes därur. Eftersom det icke är Guds avsikt att frälsa människor på grund av okunnighet, utan han "vill att alla människor skola . . . komma till sanningens kunskap"

(1 Tim. 2: 4), och eftersom massan av människosläktet dött i okun-
nighet, och eftersom det i "dödsriket . . . finnes ingen verksamhet
eller beräkning eller insikt eller vishet" (Pred. 9: 10), så har Gud
träffat förberedelse för de dödas uppväckande i avsikt att bibringa
dem kunskap, tro och frälsning. Därför är hans plan, att "såsom alla
dö i Adam, så skola ock alla i Kristus göras levande, men var och
en i sin ordning", (1 Kor. 15: 22) — evangelii församling, bruden,
Kristi kropp först, sedan, under tusenårsåldern, alla de, som skola
bliva hans under dessa tusen åren av hans närvaro, den av Herren be-
stämda tid, då alla skola känna honom, från den minste till den störs-
te.

Såsom döden kom genom den förste Adam, så kommer livet genom
Kristus, den andre Adam. Allt vad människosläktet förlorade genom
den förste Adam, kommer att återställas genom den andre Adam.
Uppväckta till liv med fördelen av erfarenhet av det onda, som Adam
saknade, skola de, som med tacksamhet mottaga återlösningen såsom
Guds gåva, då fortfara att leva i evighet på det ursprungliga villkoret
av lydnad mot Gud. Fullkomlig lydnad kommer att fordras, och full-
komlig förmåga att lyda kommer att givas under Fridsfurstens rätt-
färdiga regering. Här är den frälsning, som erbjudes världen. ♡

Liksom vårsolens strålar värmer och fröjdar sinnet så är det också
med dessa sanningar från Guds underbara frälsningsplan. De som äga
kunskap om denna kunna långtansfullt och med tillförsikt glädja sig
över att denna härliga tid, nu håller på att bryta fram. Härliga tid,
då Kristi rike sträcka sig skall kring världen vid.

Med varmaste brodershälsning till alla Dagningens läsare.

I Mästarens tjänst

Red.

Obs. Ett begränsat ex. av Studier i Skriften kan erbjudas mot rekv.
av intresserade vänner. Vidare uppl. från Dagningens exp.